

Nr 167.

Av herr **Persson, Karl**, och herr **Bengtson**, om avskaffande av drickspenningssystemet på hotell och restauranger.

Drickspenningssystemet har sedan gammalt tillämpats i vårt land. Att det inte är en önskvärd företeelse, torde de flesta vara överens om. Det har under tidernas lopp lyckats att minska detsammans omfattning. I äldre tider och i vissa sammanhang har det knappast gått att skilja på drickspenningssystem och mutsystem. Mutsystemet är ju numera i lag förbjudet.

Bland de områden där drickspenningssystemet fortfarande håller sig kvar är inom hotell- och restaurangbranschen. Upprepade försök ha gjorts att på frivillighetens och överenskommelsens väg få bort detsamma. Om man bortser från vissa konsumrestauranger har det inte lett till något resultat. Den överenskommelse, som just nu träffats inom hotellfacket, syftar såvitt nu kan bedömas endast till en reglering av drickspengar mellan de anställda. Det är ju meningen att allmänheten fortfarande skall betala dricks. Dessutom föreligger risk att det ovanpå dessa, på notan upptagna betjäningavgifter, skall utbilda sig ett nytt system med direkt till personalen överlämnade drickspengar.

Hela systemet har en social avigsida. För den som skall leva på drickspengar gäller det att ställa sig in hos gästen. Inom ett fritt och demokratiskt samhälle är det en osund företeelse med den beroendeställning, som betjäningen får gentemot kunderna. Samma synpunkter gälla givetvis gästerna. Den som vill och har ekonomisk förmåga att ge mest drickspengar blir även mer uppskattad av personalen, än den, som av ekonomiska skäl saknar denna förmåga, oavsett hans mer eller mindre korrekta uppträdande i övrigt. Att en människa skall värdesättas efter sin ekonomiska förmåga att ge drickspengar är naturligtvis fullständigt absurt.

Företeelsen har även en samhällsekonomisk sida. Den verkliga kostnaden för en restaurangmåltid kan inte kontrolleras. Beskattningen av sådan personal, som lever helt eller delvis på drickspengar, måste ske på måfå. Den taxerade inkomsten kan lika gärna bli för hög som för låg. Att taxeringsnämnderna bruka räkna med högre drickspeningsprocent av omsättningen på de så kallade guldskrogarna än på de enklare näringsställena visar endast att sådana gäster som supa mest äro de som anses mest eftersträfvade. Det är tydligt, att detta inte gynnar nykterhetssträvandena i samhället utan i stället motverkar desamma.

Det enda effektiva sättet att avskaffa drickspengssystemet tycks vara att i lag förbjuda att såväl ge som taga emot drickspengar.

Med stöd av ovanstående få vi anhålla,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om en utredning angående drickspengssystemets avskaffande på hotell och restauranger samt till riksdagen framlägga förslag i ärendet.

Stockholm den 25 januari 1951.

Karl Persson.

Torsten Bengtson.
